

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD UPOŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P Ob-74/2021-49

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu ovoga suda Anamariji Kovačević Turac , kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Vinka Nerude iz Požege, Eugena Kvaternika 19, OIB: 04930979539, zastupan po Tomislavu Metiću, odvjetniku u Požegi, protiv I-tuženika Suzane Neruda iz Požege, Eugena Kvaternika 19, OIB: 19101843424, zastupane po punomoćniku Domagoju Miličeviću, odvjetniku u Požegi i II-tužene Irene Smiljanić iz Požege, Marka Marulića 13, OIB: 18375339946, zastupane po Ivanu Dundoviću, odvjetniku u Požegi, radi utvrđenja bračne stečevine, ništetnosti ugovora, poboynosti ugovora i isplate, nakon glavne rasprave održane 20. svibnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika I i II-tuženika, dana 6. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužba i tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Utvrđuje se da nekretnina upisana u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisana u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² predstavlja bračnu stečevinu Vinka Nerude, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 04930979539 i Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 19101843424 svatko u 1/2 dijela cijele nekretnine.

II. Ništetan je Ugovor o kupoprodaji nekretnine između Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 19101843424 i Irene Smiljanić, iz 34 000 Požega, Marka Marulića 13, Požega, OIB: 18375339946 sklopljen dana 10. studenog 2021. godine i ovjeren od strane javnog bilježnika Bore Arambašića, broj ovjere: OV-7579/2021 od dana 10. studenog 2021. godine u odnosu na 1/2 dijela cijelog posebnog dijela nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399

koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m², a koji dio je u suvlasništvu Vinka Nerude, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 04930979539.

III. Utvrđuje se da su tužitelj Vinko Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 04930979539 i II-tužena Irena Smiljanić, iz 34 000 Požega, Marka Marulića 13, Požega, suvlasnici posebnog dijela nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² u omjeru 1/2 cijelog posebnog dijela pa je II-tužena Irena Smiljanić dužna trpjeti upis brisanja njezinog prava vlasništva posebnog dijela nekretnine u 1/2 dijela u korist tužitelja Vinka Nerude, a čija provedba se nalaže Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Požegi u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se I-tuženoj i II-tuženoj da tužitelju solidarno naknade troškove parničnog postupka u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti Presude zajedno sa zakonskom zateznom kamatom. "

II. Odbija se podredno postavljen tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Utvrđuje se da nekretnina upisana u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisana u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² predstavlja bračnu stečevinu Vinka Nerude, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 04930979539 i Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 19101843424 svatko u 1/2 dijela cijele nekretnine.

II. Poništava se Ugovor o kupoprodaji nekretnine između Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 19101843424 i Irene Smiljanić, iz 34 000 Požega, Marka Marulića 13, Požega, OIB: 18375339946 sklopljen dana 10. studenog 2021. godine i ovjeren od strane javnog bilježnika Bore Arambašića, broj ovjere: OV-7579/2021 od dana 10. studenog 2021. godine u odnosu na 1/2 dijela cijelog posebnog dijela nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od

8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m², a koji dio je u suvlasništvu Vinka Nerude, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 04930979539.

III. Utvrđuje se da su tužitelj Vinko Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 04930979539 i II-tužena Irena Smiljanić, iz 34 000 Požega, Marka Marulića 13, Požega, suvlasnici posebnog dijela nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² u omjeru 1/2 cijelog posebnog dijela pa je II-tužena Irena Smiljanić dužna trpjeti upis brisanja njezinog prava vlasništva posebnog dijela nekretnine u 1/2 dijela u korist tužitelja Vinka Nerude, a čija provedba se nalaže Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Požegi u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se I-tuženoj i II-tuženoj da tužitelju solidarno naknade troškove parničnog postupka u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti Presude zajedno sa zakonskom zateznom kamatom. "

III. Odbija se podredno postavljen tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Nalaže se I-tuženoj Suzani Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 19101843424 da tužitelju Vinku Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 04930979539 temeljem naknade štete isplati iznos koji će biti određen nakon procjene vrijednosti nekretnine od strane sudskog vještaka.

II. Nalaže se I-tuženoj da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti Presude zajedno sa zakonskom zateznom kamatom."

IV. Nalaže se tužitelju Vinku Nerudi, iz Požege, Eugena Kvaternika 19, OIB: 04930979539 da I. tuženoj Suzani Neruda, iz Vukovara, Stjepana Radića 12, OIB: 19101843424 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu 6.625,00 eura u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tužitelju Vinku Nerudi, iz Požege, Eugena Kvaternika 19, OIB: 04930979539 da II. tuženoj Ireni Smiljanić, iz Požege, Marka Marulića 13, OIB: 18375339946 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu 4.400,00 eura u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužitelj je podnio tužbu protiv I. tužene Suzane Nerude i II .tužene Irene Smiljanić radi utvrđenja bračne stečevine, ništetnosti ugovora, poboynosti ugovora i isplate.

1.1.U tužbi navodi da su tužitelj i I-tužena su sklopili brak 16. ožujka 1991. godine u Požegi, a koji je upisan u maticu vjenčanih pod rednim brojem 00018 za 1991. godinu. Iako tužitelj i I-tužena još uvijek nisu razveli brak, bračna zajednica između istih je

prestala 16. rujna 2021. godine kada je I-tužena napustila zajedničko kućanstvo i odselila kod kćeri iz ranijeg braka u Vukovar.

1.2. Nadalje navodi da je I-tužena dana 08. studenog 2006. godine, sa svojom majkom, Štefanijom Mikić r. Tunić, sklopila Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju, potvrđen od strane Općinskog suda u Požegi, broj: R-II66/06, dana 08. studenog 2006. godine, temeljem kojeg je stekla pravo vlasništva posebnog dijela nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m².

1.3. I-tužena je s II-tuženom, dana 10. studenog 2021. godine, sklopila Ugovor o kupoprodaji nekretnine za poseban dio nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m², a koji ugovor je ovjeren od strane javnog bilježnika Bore Arambašića, I.G. Kovačića 2/1, Vukovar, broj ovjere OV-7579/2021.

1.4. Iako je Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju sa Štefanijom Mikić r. Tunić kao primateljicom uzdržavanja sklopila I-tužena kao davateljica uzdržavanja, sve radnje koje su obuhvaćene ugovorom, bilo da se radi o dvorenju, donošenju hrane, nabavci drva za ogrjev, donošenje lijekova, brige o zdravlju i urednosti te sahrane primateljice uzdržavanja, tužitelj i I-tužena su izvršavali zajednički svojim radom i od sredstava stečenih radom za vrijeme trajanja bračne zajednice, a s obzirom da je I-tužena za vrijeme ugovornog razdoblja bila zaposlena, a tužitelj je bio u mirovini, isti je čak i više doprinio svojim radom za uzdržavanje primateljice uzdržavanja. Obzirom na vrijeme stjecanja nekretnine iz točke 2. ove Tužbe, ima se primijeniti Obiteljski zakon ("Narodne novine", broj: 116/03, 17/04, 136/04) temeljem čijeg čl. 249. st. 1. su bračni drugovi u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drukčije ugovorili. U konkretnom slučaju, s obzirom da je ugovor o dosmrtnom uzdržavanju između I-tužene i njezine majke sklopljen za vrijeme trajanja bračne zajednice tužitelja i I-tužene te da je I-tužena stekla pravo vlasništva na prijepornoj nekretnini 2006. godine, za vrijeme trajanja bračne zajednice i za vrijeme važenja gore navedenog Obiteljskog zakona kao i zbog činjenice da su tužitelj i I-tužena zajednički i jednako doprinosili za uzdržavanje primateljice uzdržavanja iz ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, ima se smatrati da je suvlasnički dio prijeporne nekretnine koji je trenutno u vlasništvu II-tužene bračna stečevina stečena za vrijeme braka odnosno bračne stečevine između tužitelja i I-tužene te da su tužitelj i I-tužena, u trenutku sklapanja ugovor o kupoprodaji između I-tužene i II-tužene, bili suvlasnici predmetne nekretnine u jednakim dijelovima. Tužitelj se ovim putem poziva na Odluku Županijskog suda u Varaždinu, broj: GŽ-910/2012- 2 od 04. veljače 2013. godine kojom je utvrđeno da „Imovina koju je jedan bračni drug stekao na temelju ugovora o doživotnom

uzdržavanju ne predstavlja posebnu imovinu tog bračnog druga ako je ta imovina stečena za vrijeme trajanja bračne zajednice i ako su oba bračna druga prihvatila i izvršavala obveze iz ugovora o doživotnom uzdržavanju kojeg je sklopio jedan bračni drug.“ Također, tužitelj se poziva i na Odluku Županijskog suda u Varaždinu, broj:2022/2017-2 od dana 12. rujna 2019. godine kojom je utvrđeno da „Činjenica da je nekretnina stečena temeljem ugovora o doživotnom uzdržavanju koji je zaključio samo jedan bračni drug za vrijeme trajanja braka nije zapreka da se ta nekretnina smatra bračnom stečevinom ako je taj ugovor zaključen s namjerom da u njegovom izvršavanju sudjeluje i drugi bračni drug i ako su oba bračna druga u jednakoj mjeri prihvatili i izvršavali obveze iz tog ugovora.“ Posebno tužitelj naglašava kako, iako se navedene odluke odnose na ugovore o doživotnom uzdržavanju, temeljem čl. 589. Zakona o obveznim odnosima, na ugovore o dosmrtnom uzdržavanju na odgovarajući se način primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima o ugovoru o doživotnom uzdržavanju.

1.5. Sklapanjem ugovora o kupoprodaji nekretnine s II-tuženom, I-tužena je postupila protivno općem pravnom načelu da nitko ne može na drugoga prenijeti više prava nego što sam ima, a koje preteže nad načelom povjerenja u zemljišne knjige, iz razloga što je tužitelj ex lege (čl. 249. st. 1. Obiteljskog zakona, "Narodne novine", broj: 116/03, 17/04, 136/04) stekao pravo vlasništva na prijepornoj nekretnini iako isto nikada nije upisano u zemljišnim knjigama, ali je on bio izvanknjižni vlasnik. O prednosti načela da nitko na drugoga ne može prenijeti više prava nego što ih sam ima nad načelom povjerenja u zemljišne knjige govore Odluka Ustavnog suda RH, broj: U-III-493/2002 od 13. listopada 2004. godine, Odluka Ustavnog suda RH, broj: U-III-103/2008 od 14. lipnja 2011. godine i Presuda Vrhovnog suda RH, broj: Rev-1051/2002 od 11. siječnja 2005. godine. Tužitelj posebno napominje kako je postojao dogovor između I-tužene, tužitelja i njihovog zajedničkog sina, Vinka Nerude, da će od ušteđenog novca kupiti drugi dio nekretnine iz točke 2. ove Tužbe, donji kat, koji je u vlasništvu Jadranke Blašković Kokeza da bi isti renovirali i adaptirali pa da navedeni stanovi služe kao poslovni prostori. Ističe se kako je protiv I-tužene podignuta kaznena prijava zbog kaznenog djela utaje na štetu tužitelja i na štetu njihovog zajedničkog sina Vinka Nerude pod sumnjom da je I-tužena protupravno prisvojila od tužitelja iznos u visini od 342.060,00 kuna, a od sina Vinka Nerude iznos u visini od 100.001,00 eura, a koji je trebao poslužiti za renoviranje i adaptaciju navedenog dijela nekretnine.

1.6. Nadalje, tužitelj smatra kako kupoprodajna cijena iz čl. 2. pobijanog Ugovora nije realna i kako je ista određena kako bi se umanjile eventualne posljedice ništetnosti/pobojnosti pravnog posla odnosno kako bi se umanjila porezna obveza. Naime, nije realno da stan u užem centru Požege, ukupne površine oko 170 m², relativno dobro namješten, vrijedi 55.000,00 eura. Stanje na tržištu nekretnina je takvo da u posljednjih nekoliko godina vrijednost nekretnina raste, a osobito onima koje se nalaze u središtima gradova pa tako tužitelj smatra da je određena kupoprodajna cijena suviše nisko određena čime je isti pretrpio štetu pa se na tu okolnost predlaže provesti vještačenje radi utvrđivanja vrijednosti nekretnine po ovlaštenom sudskom vještaku.

1.7. Tužitelj smatra kako II-tužena nije, u smislu čl. 37. st. 2. Obiteljskog zakona, poštena stjecatelj prijeporne nekretnine jer je znala ili barem morala znati kako je nekretnina koju je temeljem ugovora o kupoprodaji stekla, bračna stečevina. O definiciji poštenog stjecatelja stav je zauzeo i Ustavni sud u svojoj Odluci, broj: U-III-1830/2007

od 22. travnja 2009. godine u kojoj se kao pošteni stjecatelj definira osoba koja je znala ili je s obzirom na okolnosti imala razloga posumnjati u valjanost upisa vlasništva. U prilog tome govori i čl. 3. pobijanog Ugovora u kojem prodavateljica (I-tužena) jamči kupcu (II-tuženoj) kako je prijeporna nekretnina njezino vlasništvo, a ne bračna stečevina što je trebao biti dovoljan znak II-tuženoj (pod pretpostavkom da do tada nije znala da bi prijeporna nekretnina mogla biti bračna stečevina) da provjeri je li navedena nekretnina doista vlastita imovina I-tužene.

1.8. Ukoliko se tijekom postupka utvrdi da je II-tužena u trenutku sklapanja pobijanog ugovora bila pošteni stjecatelj, tužitelj drži kako su na strani II-tužene postojale mane volje, bitna zabluda, u koju je ista dovedena postupanje I-tužene kada je II-tuženoj predočila da prijeporna nekretnina ne predstavlja bračnu stečevinu već njezinu vlastitu imovinu, a što proizlazi iz čl. 3. pobijanog ugovora, a sve temeljem čl. 280. Zakona o obveznim odnosima. 8. Nadalje, ukoliko Sud utvrdi kako pobijani ugovor nije niti ništetan niti pobojan, s obzirom da prijeporna nekretnina predstavlja bračnu stečevinu temeljem ranije navedenog, a tužitelj nije dao pisanu, niti kakvu drugu suglasnost za otuđenje navedene nekretnine, tužitelj smatra kako temeljem čl. 37. st. 3. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj: 103/15, 98/19) ima pravo na naknadu štete od strane I-tužene, a čiji iznos će se utvrditi nakon što se provede postupak procjene prijeporne nekretnine od strane ovlaštenog sudskog vještaka, a sve radi toga što je kupoprodajna cijena iz pobijanog ugovora suviše nisko određena zbog okolnosti navedenih u točki 5. ove Tužbe.

1.9. S obzirom na sve navedeno, tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se pod I utvrđuje da nekretnina upisana u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi zemljišno-knjižni odjel Požega, upisana u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² predstavlja bračnu stečevinu Vinka Nerude, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 04930979539 i Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 19101843424 svatko u 1/2 dijela cijele nekretnine, pod II utvrđuje se da je ništetan ugovor o kupoprodaji nekretnine između Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 19101843424 i Irene Smiljanić, iz 34 000 Požega, Marka Marulića 13, Požega, OIB: 18375339946 sklopljen dana 10. studenog 2021. godine i ovjeren od strane javnog bilježnika Bore Arambašića, broj ovjere: OV-7579/2021 od dana 10. studenog 2021. godine u odnosu na 1/2 dijela cijelog posebnog dijela nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m², a koji dio je u suvlasništvu Vinka Nerude, te pod III da se utvrdi da su tužitelj Vinko Neruda i II-tužena Irena Smiljanić suvlasnici posebnog dijela nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u

zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice -spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² u omjeru 1/2 cijelog posebnog dijela pa je II-tužena Irena Smiljanić dužna trpjeti upis brisanja njezinog prava vlasništva posebnog dijela nekretnine u 1/2 dijela u korist tužitelja Vinka Nerude, te da se naloži se I-tuženoj i II-tuženoj da tužitelju solidarno naknade troškove parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

1.10. Tužitelj postavlja eventualni tužbeni zahtjev za slučaj da sud ne usvoji gore postavljeni tužbeni zahtjev (čl. 188.st.2. ZPP-a) na način da predlaže da sud donese presudu kojom se pod I utvrđuje da nekretnina upisana u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisana u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² predstavlja bračnu stečevinu Vinka Nerude, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 04930979539 i Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, Požega, OIB: 19101843424 svatko u 1/2 dijela cijele nekretnine, pod II poništava se Ugovor o kupoprodaji nekretnine između Suzane Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 19101843424 i Irene Smiljanić, iz 34 000 Požega, Marka Marulića 13, Požega, OIB: 18375339946 sklopljen dana 10. studenog 2021. godine i ovjeren od strane javnog bilježnika Bore Arambašića, broj ovjere: OV-7579/2021 od dana 10. studenog 2021. godine u odnosu na 1/2 dijela cijelog posebnog dijela nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m², a koji dio je u suvlasništvu Vinka Nerude, pod III utvrđuje se da su tužitelj Vinko Neruda, iz 34 000 Požega, Eugena Kvaternika 19, OIB: 04930979539 i II-tužena Irena Smiljanić, iz 34 000 Požega, Marka Marulića 13, Požega, suvlasnici posebnog dijela nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice -spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² u omjeru 1/2 cijelog posebnog dijela pa je II-tužena Irena Smiljanić dužna trpjeti upis brisanja njezinog prava vlasništva posebnog dijela nekretnine u 1/2 dijela u korist tužitelja Vinka Nerude, a čija provedba se nalaže Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Požegi.

1.11. Nadalje tužitelj postavlja daljnji eventualni tužbeni zahtjev za slučaj da sud ne usvoji gore postavljene tužbene zahtjeve na način da se nalaže se I-tuženoj Suzani Neruda da tužitelju Vinku Neruda temeljem naknade štete isplati iznos koji će biti određen nakon procjene vrijednosti nekretnine od strane sudskog vještaka, te da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka.

1.12. S obzirom na sve navedeno, u smislu čl. 86. i 87. Zakona o zemljišnim knjigama ("Narodne novine", broj: 63/19) tužitelj predlaže da se u zemljišnim knjigama na posebnom dijelu nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi - Zemljišno-knjižni odjel Požega, upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 u suvlasničkom omjeru 1/2, u naravi Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m² provede zabilježba spora.

2. U odgovoru na tužbu I-tužena Suzana Neruda osporava tužbene zahtjeve redom kako su postavljeni te navodi da je riječ o sljedećim tužbenim zahtjevima: I) zahtjev na utvrđenje da je stan u Požegi bračna stečevina između tužitelja i prvo tuženika, da je ništetan ugovor o kupoprodaji sklopljen između prvo i drugo tuženika od 10. studenog 2021. u odnosu na jednu polovinu dijela odnosnog stana za koji tužitelj traži utvrđenje bračne stečevine, te u konačnici i utvrđenje suvlasništva na tom stanu između tužitelja i drugo tuženika, II) zahtjev na utvrđenje da je stan u Požegi bračna stečevina između tužitelja i prvo tuženika, da se poništava ugovor o kupoprodaji sklopljen između prvo i drugo tuženika od 10. studenog 2021. u odnosu na jednu polovinu dijela odnosnog stana za koji tužitelj traži utvrđenje bračne stečevine, te u konačnici i utvrđenje suvlasništva na tom stanu između tužitelja i drugo tuženika III) zahtjev prema prvo tuženiku na naknadu točno neutvrđenog iznosa naknade štete. Prvo tuženik osporava tužbu tužitelja u cijelosti i u sva tri postavljena tužbenog zahtjeva.

2.1. Tuženik u očitovanju u odnosu na I. tužbeni zahtjev ističe da točka 1 I. tužbenog zahtjeva nije razumljiva, je je nejasno u odnosu na koga je taj tužbeni zahtjev postavljen. U zaglavlju tužbe je jasno navedeno da je u ulozi tuženika u ovom parničnom postupku najprije prvo tuženik Neruda Vesna, a potom i drugo tuženik Smiljanić Irena. U takvoj konstrukciji tužbe sva tri postavljena tužbena zahtjeva sa svim svojim pojedinačnim točkama se bez drugačije naznake odnose na oba tuženika. Prvo tuženik najprije ističe prigovor promašene pasivne legitimacije točke 1 I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje prema drugo tuženiku da je stan u Požegi bračna stečevina između tužitelja i prvo tuženika. Drugo tuženik Smiljanić Irena ne može objektivno biti strankom u postupku u kojemu se raspravlja o pravnoj stvari između trećih osoba, i s kojim zahtjevom ona nije ni na koji način, ni pravno niti stvarno povezana. Prvo tuženik priznaje da je između tužitelja i prvo tuženika sklopljen brak na dan 16. ožujka 1991. u Požegi, kao i tvrdnju tužitelja da brak još uvijek nije razveden. Međutim, prvo tuženik osporava tvrdnju tužitelja da je bračna zajednica prestala 16. rujna 2021., jer sam čin napuštanja mjesta zajedničkog prebivanja samo upućuje da je razina nepodnošljivosti suživota došla do te točke kada unatoč nepostojanju rješenja prvo tuženik mora napustiti mjesto zajedničkog prebivanja, ali to značajno nakon što je bračna zajednica već prestala. Stoga, čin napuštanja mjesta zajedničkog prebivanja ne znači i čin napuštanja bračne zajednice, jer je bračna zajednica prestala prethodno tom činu

selidbe. Prvo tuženik priznaje i tvrdnju tužitelja da je između majke prvo tuženika kao primatelja uzdržavanja i prvo tuženika kao davatelja uzdržavanja na dan 8. studenog 2006. sklopljen ugovor o dosmrtnom uzdržavanju. Predmetnog tog ugovora kao imovina koju se majka prvo tuženika obvezala prenijeti u vlasništvo prvo tuženiku odmah po sklapanju ugovora jest i stan u Požegi u Županijskoj ulici na kućnom broju 12, a koji je danas u zemljišnoj knjizi identificiran kao suvlasnički dio: 1/2 etažno vlasništvo (E-2), Kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni boravak od 27,06m², sobe od 30,98m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97m², predprostora od 5,89m², WC-a od 2,20m², izbe od 4,70m², kuhinje od 6,18m², blagovaonice od 13,28m², kupaonice od 6,97m² balkona od 8,08m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice-spremišta od 12,47m² i praonice od 12,38m², koji se nalazi u kući sagrađenoj na nekretnini katastarske oznake (k.č.br.) 1399 zemljišnoknjižnog opisa kuća i dvorište, površine 571 m², upisana u zemljišnoknjižnom ulošku broj (zk.ul.br.) 2576 zemljišne knjige koju Općinski sud u Požegi vodi za katastarsku općinu Požega. Prvo tuženik nadalje priznaje i tvrdnju tužitelja da je između prvo i drugo tuženika na dan 10. studenog 2021. sklopljen ugovor o kupoprodaji nekretnine kojim je prvo tuženik prodao i prenio vlasništvo drugo tuženiku stan u Požegi u Županijskoj ulici na kućnom broju 12 za koji tužitelj predmetnom tužbom traži utvrđenje da 1/2 dijela tog stana ulazi u njegovu imovinu kao odgovarajućem dijelu u bračnoj stečevini. Prvo tuženik osporava tvrdnju tužitelja da bi poduzimao radnje uzdržavanja po predmetnom Ugovoru o dosmrtnom uzdržavanju od 8. studenog 2006. Iako je formalno između danas pokojne majke prvo tuženika, Mikić Štefanije I prvo tuženika sklopljen ugovor o dosmrtnom uzdržavanju, riječ je u osnovi o darovanju predmetne nekretnine. Ugovor je sklopljen u formi ugovora o dosmrtnom uzdržavanju kako bi se istome dala jača pravna forma, a s osnovnim ciljem da se izbjegnu sporovi oko imovine iza primatelja uzdržavanja i potvrdi isključiva želja majke prvo tužitelja da upravo prvo tužitelju pripadne predmetni stan. Upravo zato su i sve obveze uzdržavanja koje bi se poduzimale po tom ugovoru postavljene na uvjetan način, pri čemu se one trebaju poduzimati tek „u slučaju bolesti“ i „po potrebi“. Osim toga, nikakve radnje koje bi obvezivale prvo tuženika kao davatelja uzdržavanja nisu ni identificirane bezuvjetno, a to stoga što je prvo tuženik kao kćerka imao razvijeni odnos sa primateljem uzdržavanja i nikakve zahtjeve primatelj uzdržavanja prema prvo tuženiku nije niti imao. Štoviše, navodi se „kao što je i do sada činila“ – dakle, u jedini i bez sudjelovanja tužitelja. Samim time, potpuno je bespredmetna tvrdnja tužitelja – koliko god neistinita bila – da je on poduzimao radnje doprinošenja uzdržavanju, gdje navodi da je „sve radnje koje su obuhvaćene ugovorom, bilo da se radi o dvorenju, donošenju hrane, nabavci drva za ogrjev, donošenje lijekova, brige o zdravlju i urednosti te sahrane primateljice uzdržavanja“. Predmetni ugovor o dosmrtnom uzdržavanju nije teretom bračne stečevine, pa samim time ni prava koja su njime stečena ne mogu ulaziti u bračnu stečevinu. Za razliku od ugovora o doživotnom uzdržavanju, gdje se ulaže rad i imovina da bi se u konačnici stekla imovina koja je obuhvaćena ugovorom o doživotnom uzdržavanju, kod ugovora o dosmrtnom uzdržavanju se imovna steče neovisno o količini budućeg ulaganja rada i imovine, pa i da li će se takav rad uopće i uložiti. U ovom konkretnom slučaju, zanemarujući za sada da je riječ o prividnom ugovoru kojemu je forma dosmrtnog uzdržavanja dana da se prikrije posao darovanja, nikakvog ulaganja rada nije bilo sa strane tužitelja kao što nije bilo ni ulaganja rada ni imovine sa strane prvotuzenika. Stoga, kako je riječ o imovini koja ne potječe od rada bračnih drugova niti iz tako stečene imovine, predmetni stan ne može biti dijelom bračne stečevine. U odnosu na mjerodavno materijalno pravno, proizlazi da tužitelj brani stav o primjeni Obiteljskog zakona iz 2003. godine.,

za što nema uporišta. Postupak utvrđenja bračne stečevine nije započeo u vrijeme primjene tog zakona, slijedom čega je moguće primijeniti samo danas važeći Obiteljski zakon s odgovarajućim izmjenama, a to je Obiteljski zakon iz 2015. godine ("Narodne novine", broj: 103/15., 98/19., 47/20.). Primjenu Obiteljskog zakona ne određuje pojedini objekti imovinskog prava koje tvore bračnu stečevinu, već vrijeme rasprave o bračnoj stečevini. Osim toga, tužitelj je i proturječan jer se nastavno pod točkom 6. historijata tužbe poziva na Obiteljski zakon iz 2015., sam diskreditirajući vlastitu tvrdnju o primjeni Obiteljskog zakona iz 2003. O presudi Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj GŽ-910/12-2 od 4. veljače 2013. Prvo tuženik osporava značaj odnosne presude kao argumenta iz analogije u ovom parničnom predmetu, jer je presuda uvjetovana primjenom materijalnog prava koje nije primjenjivo na ovaj parnični predmet. Prema izričitom stavu Županijskog suda u Varaždinu, odnosna presuda donesena je primjenom mjerodavnog Zakona o braku i porodičnim odnosima, a ne Obiteljskog zakona. Relevantni dio presude citiran glasi: „Obzirom na spornu činjenicu da li predmetna nekretnina predstavlja bračnu stečevinu stanaka i da li je na njoj dopuštena ovrha obzirom na načelo povjerenja u zemljišne knjige na koje se prvotuzenik poziva, prvostupanjski sud ukazuje na prijelaznu odredbu čl. 361. st. 2. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj: 116/03; 17/04; 136/04; 107/07; 61/11; dalje: OBZ) kojom je određeno da se danom primjene tog zakona (koji je stupio na snagu 22. srpnja 2003. g.) ne mijenjaju prava i dužnosti stečene po prijašnjim propisima, što se odnosi i na stečena imovinska prava bračnih drugova, pa na konkretni slučaj primjenjuje Zakon o braku i porodičnim odnosima ("Narodne novine", broj: 11/78; 47/89; 51/89 i 59/90; dalje: ZBPO) koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja nekretnina“. Stoga, neutemeljeno je korištenje odnosne presude kao argumenta iz analogije u ovom parničnom predmetu. O presudi Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj GŽ-2022/17-2 od 12. rujna 2019. 18. Identičan prigovor pogrešne analogije kao i za presudu Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj GŽ-910/12-2 od 4. veljače 2013., prvo tuženik ističe da presuda polazi od toga da „U postupku nije bilo sporno da su parnične stranke bivši bračni drugovi i da je brak sklopljen 30. ožujka 1973., a razveden 30. ožujka 2010.“ kao i da „da su nekretnine koje su predmet postupka stečene prije 1. srpnja 1999., pa se na pravni odnos stranaka, sukladno odredbi čl. 364. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj: 116/03; 17/04; 136/04 i 107/07), koji je bio na snazi u trenutku podnošenja tužbe, primjenjuje Zakon o braku i porodičnim odnosima ("Narodne novine", broj: 11/78; 51/89 i 59/90),“. Dakle, koncept zajedničkog vlasništva koji vrednuje doprinos je različit od koncepta suvlasništva novog pravnog uređenja temeljenog na Obiteljskom zakonu, pa se tužitelj neosnovano poziva na označenu presudu. Znakovito je da se tužitelj poziva na presude koje primjenjuju pravo koje je suprotno onom neprimjenjivom pravu čiju primjenu želi u ovom postupku. U odnosu na pravni okvir sklapanja Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 10. studenog 2021., prvo tuženik naglašava da je mjerodavan za pojam bračne stečevine i raspolaganja imovinom koja se od strane tužitelja predstavlja bračnom stečevinom upravo Obiteljski zakon ("Narodne novine", broj: 103/15., 98/19., 47/20.), dakle Zakon iz 2015. godine. Po Obiteljskom zakonu iz 2015. „otuđenje cijele stvari“ predstavlja posao izvanredne uprave, pa bi po tužiteljevom konceptu i shvaćanju stana u Požegi u Županijskoj ulici kao dijela bračne stečevine za otuđenje tog stava bilo potrebno „zajedničko poduzimanje posla“ u smislu zajedničkog postupanja tužitelja i prvo tuženika ili barem „pisana suglasnost“ tužitelja kao drugog bračnog druga, u smislu onog bračnog druga koji očito nije sudjelovao u poduzimanju posla. Nepostojanje suglasnosti za poslove iz stavaka 1. i 2. ovoga članka ne utječe na prava i obveze poštene treće osobe. Bračni drug bez čije suglasnosti je izvanredni posao iz

stavka 2. ovoga članka poduzet ima pravo na naknadu štete koja mu je od strane drugog bračnog druga time uzrokovana.

2.2. O poštenju drugo tuženika kao treće osobe iz odredbe čl. 37., st. 3. mjerodavnog Obiteljskog zakona iz 2015. prvo tuženik napominje da je prema drugo tuženiku zbog prethodno već iznesenih okolnosti učinio jamstvo da nekretnina koja je predmetom Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 10. studenog 2021. nije dijelom bračne stečevine između tužitelja i tuženika. Ne postoji ništa u odnosu između tužitelja i prvo tuženika što bi tužitelju davalo bilo kakva prava u odnosu na predmetni stan, pa je slijedom takve pravne i stvarne situacije, kao i činjenice da je u zemljišnoj knjizi. Prvo tuženik cijelo vrijeme bio jedini upisani vlasnik predmetnog stana, stan prodan drugo tuženiku od strane samovlasnika. Čak i kada bi sud u ovoj parnici utvrdio da ta nekretnina jest dio bračne stečevine, I. tužbeni zahtjev je u potpunosti promašen u odnosu na drugo tuženika jer takvo utvrđenje ne utječe na njegovo stečeno pravo vlasništva. Tek kada i ako bi sud povodom tužbe radi utvrđenja odnosnog stana kao sastavnog dijela bračne stečevine zaključio da stan jest dijelom bračne stečevine, tužitelj bi imao samo pravo na naknadu štete prema prvo tuženiku. U svakom slučaju, u sklopu tužbe nije čak ni pokušano prezentirati što bi bio temelj ništetnosti Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 10. studenog 2021., pa je taj cjelokupan I. tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan. Ništetnost se spominje samo pod točkom 5. historijata tužbe, ali kao uzgredan pojam u kontekstu „realnosti“ prodajne cijene. Odredbom čl. 322. Zakona o obveznim odnosima određeno je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Stoga, tužitelj bi morao definirati kojoj to odredbi Ustava Republike Hrvatske, kojem prisilnom propisu odnosno kojem pravilu morala je protivan Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 10. studenog 2021. Do dokaza o protivnom, tužbeni zahtjev ostaje neosnovan. Zaključno u odnosu na I. tužbeni zahtjev i sporedno traženje o troškovima postupka, za solidarnost u snošenju troškova nema temelja, jer je u svakom slučaju riječ o odvojenim procesnim ulogama i djeljivoj tražbini, pa je traženje solidarnog podmirenja troškova, pod pretpostavkom osnovanosti takvog zahtjeva, bez valjanog temelja.

2.3. Sve što je prethodno rečeno o ništetnosti s nužnim izmjenama u odnosu na pravni koncept pobijanja ugovora vrijedi i za drugi II. tužbeni zahtjev, koji se od prvoga I. razlikuje samo po tome što se umjesto ništetnosti ugovora sada traži konstitutivna odluka suda kojom će se ugovor poništiti. Odredbom čl. 330. Zakona o obveznim odnosima propisano je da je ugovor pobojan kad ga je sklopila strana ograničeno poslovno sposobna, kad je pri njegovu sklapanju bilo mana volje te kad je to ovim Zakonom ili posebnim propisom određeno. Iz historijata tužbe proizlazi koncept poboynosti ugovora o kupoprodaji nekretnine od 10. studenog 2021. u tome da je drugo tuženik kao kupac iz tog ugovora pogrešno smatrao da nekretnina nije sastavnim dijelom bračne stečevine. Ali kod takve tvrdnje tužitelj ne promatra volju za sklapanje ugovora jer je ona stvarna. Volja koja se očitovala je stvarna volja kupca i ne postoji nesklad između volje i očitovanja. Drugo tuženik nije pristupio kupnji nekretnine zato što nekretnina jest ili nije sastavnim dijelom bračne stečevine već zato što želi steći nekretninu, i time nema mane u pogledu volje. Osim toga, koncept pobijanja ugovora uopće nije ustanovljen na korist tužitelja koji nije strankom ugovora. Poništaj ugovora zbog bitne zablude može zahtijevati samo „strana koja je u zabludi“. Stoga, tužitelj ne može biti aktivno legitimiran tražiti poništaj ugovora kojemu nije stranka.

2.4. U odnosu na III. tužbeni zahtjev, opravdan je prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na drugo tuženika, istovjetno kao i kod tužbenog zahtjeva iz točke prve I. i druge II. kada traži prema drugo tuženiku utvrđenje da je prijeporni stan dijelom bračne stečevine. Taj treći III. tužbeni zahtjev nije podoban za meritorno raspravljanje jer ne sadrži traženje u pogledu glavne stvari. On uopće nije tužbeni zahtjev u procesnom smislu jer u osnovi najavljuje neko buduće traženje. Očito bi taj III. tužbeni zahtjev trebao biti manifestacijski zahtjev iz čl. 186.b Zakona o parničnom postupku, ali tužitelj nema imovinskopravni interes tužbom zatražiti od suda da naloži tuženiku koji je prema sadržaju pravnoga odnosa dužan položiti račun ili dati pregled neke imovine i obveza, odnosno tuženiku za koga je vjerojatno da nešto zna o utajenoj ili prikrivenoj imovini – da, pod prisegom ili bez prisege, položi račun ili preda potpuni pregled imovine ili obveza, odnosno priopćiti što mu je o utajenoj ili prikrivenoj imovini poznato, te izjavi da su položeni račun, predani pregled imovine i obveza, odnosno dani podaci o utajenoj ili prikrivenoj imovini potpuni i točni. Ne postoji ni obveza prvo tuženika polagati račun tužitelju niti je prvo tuženik bilo što prikrivio tužitelju. Ako tužitelj smatra da je nekretnina prodana za „nerealno nizak iznos“, mogao je ponuditi dokaze o njenoj stvarnoj visini i utužiti razliku za koju smatra da mu pripada kao naknada štete. Ovako, postoji samo nerazumljivi zahtjev sa nejasnim traženjem, i sud je prije pozivanja tuženika na odgovor morao pozvati tužitelja na uređenje tužbe. Zahtjev za naknadom troškova povodom prijedloga za osiguranje. Slijedom svega iznesenog, prvo tuženik predlaže da naslovni sud odbije tužitelja s postavljenom tužbom i nakon provedenog postupka obveže tužitelja na naknadu troškova postupka osiguranja tuženiku.

3. U dogovoru na tužbu II. tuženik Irena Smiljanić osporila je tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

3.1. Navodi da je točka I. tužbenog zahtjeva je nerazumljiva jer nije jasno u odnosu na koga je taj tužbeni zahtjev postavljen, obzirom da je u tužbi navedeno da je prvo tuženik Suzana Neruda i drugo tuženik Irena Smiljanić, to bi značilo da se sva tri postavljena tužbena zahtjeva u svim točkama odnose na oba tuženika. Drugo tuženik Irena Smiljanić ističe prigovor promašene pasivne legitimacije u točki I. prvog tužbenog zahtjeva na utvrđenje prema njoj da je stan u Požegi bračna stečevina između tužitelja i prvo tuženika Suzane Neruda, jer drugo tuženik Irena Smiljanić ne može biti stranka u postupku u kojemu se raspravlja o pravnoj stvari između tužitelja i prvo tuženika, obzirom da ona ni na koji način, ni pravno ni stvarno nije povezana sa zahtjevom iz točke I. prvog tužbenog zahtjeva.

3.2. Točka II. prvog tužbenog zahtjeva kojom se traži utvrđenje ništetnosti Ugovora o kupoprodaji nekretnina zaključenog između Suzane Neruda kao prodavatelja i Irene Smiljanić kao kupca, dana 10.11.2021. godine, je neosnovan. Odredbom čl. 332. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Tužitelj nije u svojoj tužbi naveo kojoj to odredbi Ustava Republike Hrvatske, kojem prisilnom propisu niti kojem pravilu morala bi bio protivan Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 10.11.2021. godine, pa je stoga taj tužbeni zahtjev neosnovan dok tužitelj ne dokaže suprotno. Navod tužbe da drugo tuženik Irena Smiljanić nije pošteni stjecatelj u smislu odredbe čl. 37. st.2. Obiteljskog zakona je potpuno promašen. Odredbom čl. 37. st.2.

Obiteljskog zakona propisano je da je za izvanredne poslove na nekretninama potrebno zajedničko poduzimanje posla ili pisana suglasnost drugog bračnog druga s ovjerom potpisa kod javnog bilježnika. Odredbom čl. 37. st.3. Obiteljskog zakona propisano je da nepostojanje suglasnosti za poslove iz stavka 1. i 2. ovoga članka ne utječe na prava i obveze poštene treće osobe. Bračni drug bez čije suglasnosti je izvanredni posao iz stavka 2. ovog članka poduzet ima pravo na naknadu štete koja mu je od strane drugog bračnog druga time uzrokovana. Odredbama čl. 57. st. 3., te čl.122. do čl.125. ZV-a, propisana je zaštita povjerenja u zemljišne knjige, djelovanje povjerenja u istinitost i djelovanje povjerenja u potpunost. Iz navedenih odredaba ZV-a nedvojbeno proizlazi da načelo povjerenja u istinitost i potpunost zemljišnih knjiga ima za posljedicu da prema poštenim trećim osobama djeluje neoboriva presumpcija da je istinito sve ono što je upisano u zemljišne knjige, čime se omogućava poštemom stjecatelju derivativna stjecanja prava vlasništva i drugih stvarnih prava na nekretninama i od nevlasnika. Kako je predmetni Ugovor o kupoprodaji nekretnina sklopljen, i uknjižba prava vlasništva izvršena, nakon stupanja na snagu ZV, na stjecanje tog stvarnog prava primjenjuju se naprijed citirane odredbe ZV. Načelo zaštite povjerenja u zemljišne knjige, kao jedno od temeljnih načela stvarnog i zemljišnoknjižnog prava, u hrvatski pravni sustav uvedeno je stupanjem na snagu ZV-a i ZZK-a 1. siječnja 1997. godine. Međutim, istodobno je uvedena odgoda tog načela koja je u potpunosti prestala 1. siječnja 2017. godine, nakon čega se povjerenje u zemljišne knjige primjenjuje u potpunosti i sukladno odredbama ZV-a i ZZK-a. Odgoda povjerenja u zemljišne knjige određena čl. 388. st. 5. ZV-a odnosila se na sve nekretnine koje su na dan stupanja na snagu ZV-a bile upisane u zemljišnim knjigama kao društveno vlasništvo i nakon četiri produženja istekla je 1. siječnja 2017. godine. Dakle, ukinut je dualizam u primjeni ovog načela u hrvatskom pravnom sustavu. ZZK-a je u čl. 224. st. 2. propisao svojevrsnu odgodu povjerenja u potpunost zemljišnih knjiga koja se odnosila na sve nekretnine i koja je nakon produženja prestala važiti 1. siječnja 2017. godine. Tužitelj, iako je znao da je njegova supruga, ovdje prvo tuženik, upisana kao samovlasnik predmetne nekretnine (što i navodi u svojoj tužbi u točki 2.), tužitelj nije niti pokušao upisati svoje pravo suvlasništva za koje smatra da mu pripada, niti je zahtijevao brisanje prvotuzenikovog prava na spornom dijelu nekretnine u rokovima iz čl. 123. st. 2. ZV, a niti dokazuje da drugotuzenik nije bio u dobroj vjeri prilikom stjecanja prava vlasništva, slijedom čega je drugotuzenik pravo vlasništva stekao u skladu s načelom povjerenja u zemljišne knjige i postupajući u dobroj vjeri. Odredbom čl. 122. st.3. ZV-a propisano je da nedostatak dobre vjere ne može se predbaciti nikome samo iz razloga što nije istraživao izvanknjižno stanje. Prvo tuženik je u Ugovoru o kupoprodaji nekretnina svojom izjavom dao jamstvo drugo tuženiku da stan koji je predmet kupoprodaje nije dijelom bračne stečevine, te je prvo tuženik cijelo vrijeme bio uknjižen kao vlasnik predmetnog stana, tako da drugo tuženik nikako ne može biti nepošteni stjecatelj. Točka III. prvog tužbenog zahtjeva, kojom se traži utvrđenje da su tužitelj i drugo tuženik suvlasnici predmetnog stana, neosnovana je iz naprijed navedenih razloga u odnosu na točku II. prvog tužbenog zahtjeva. U odnosu na prvi tužbeni zahtjev pod točkom IV. treba istaknuti da je neosnovan zahtjev za solidarno snošenje troškova jer je riječ o odvojenim procesnim ulogama prvo tuženika i drugo tuženika, te o djeljivoj tražbini.

3.3.Očitovanje u odnosu na drugi tužbeni zahtjev- sve što je prethodno navedeno u odgovoru na prvi tužbeni zahtjev vrijedi i za drugi tužbeni zahtjev, koji se od prvog razlikuje samo po tome što se umjesto ništetnosti ugovora traži konstitutivna odluka suda da se poništi ugovor. Odredbom čl. 330. ZOO-a propisano je da je ugovor

pobojan kad ga je sklopila strana ograničeno poslovno sposobna, kada je pri njegovu sklapanju bilo mana volje te kad je to ovim Zakonom ili posebnim propisom određeno. U tužbi nije naveden niti jedan od zakonom propisanih razloga za pobojnost ugovora, a osim toga poništaj ugovora zbog bitne zablude može zahtijevati samo strana koja je u zabludi, a tužitelj uopće nije stranka u predmetnom ugovoru, pa stoga ne može biti aktivno legitimiran tražiti poništaj predmetnog Ugovora o kupoprodaji nekretnina.

3.4. U Odnosu na treći tužbeni zahtjev, drugo tuženik ističe prigovor promašene pasivne legitimacije istovjetno kao i kod točke I. iz prvog tužbenog zahtjeva i točke I. iz drugog tužbenog zahtjeva, kojima se traži u odnosu na drugo tuženika utvrđenje da je predmetni stan dijelom bračne stečevine. Na temelju svega naprijed iznesenog drugo tuženik predlaže sudu da odbije tužitelja s postavljenim prijedlogom za zabilježbu spora na način na koji je predložen u tužbi.

3.5. Slijedom svega iznesenog drugo tuženik osporava tužbu tužitelja u cijelosti u sva tri postavljena tužbena zahtjeva, te predlaže sudu da tužitelja obveže da naknadu troškova postupka drugo tuženiku.

4. Na pripremnom ročištu održanom 24.1.2023. tužitelj je u odnosu na navode iz odgovora na tužbu istakao radi pojašnjena pasivne legitimacije kako je u prvom i drugom tuž. zahtjevu u dijelu koji se odnosi na utvrđenje bračne stečevine pasivno legitimirana I-tužena dok je u odnosu na ništetnost odnosno pobojnost ugovora o kupoprodaji pasivno legitimirana II-tužena dok je u III. tužbenom zahtjevu pasivno legitimirana samo I-tužena. S obzirom da je za ništetnost odnosno pobojnost ugovora o kupoprodaji između I-tužene i II-tužene nužno utvrđenje da je predmetna nekretnina dio bračne stečevine, opravdano je adresiranje I-tužene kao pasivne legitimirane za utvrđenje bračne stečevine a II-tužene kao pasivno legitimirane za ništetnost ugovora o kupoprodaji. U slučaju kada je za tužbu za utvrđenje ništetnosti ugovora podnijela treća zainteresirana osoba, ovdje tužitelj pasivno su legitimirane ugovorne strane tog ugovora koje kao tuženici imaju svojstvo jedinstvenih suparničara (VS Rev-2059/01 od 24.9.1992.). Vezano za utvrđenje prestanka bračne zajednice, teret dokaza o prestanku iste je na onom bračnom drugu koji tvrdi da je bračna zajednica određenog dana prestala jer se u protivnom presumira da bračna zajednica traje sve do prestanka braka (VS RH br. Rev-361/92-2 od 12. ožujka 1992.) Vezano za razlog ništetnosti ugovora o kupoprodaji ističe se kako su odredbe Obiteljskog zakona kojim je uređeno pitanje bračne stečevine prisilne naravi pa stoga i kršenje takvih odredaba kao i kršenje načela da nitko ne može na drugoga prenijeti više prava nego ih sam ima u smislu čl. 322 st. 1 Zakona o obveznim odnosima, dovodi do ništetnosti pravnog posla. U odnosu na treći eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelj ističe kako je isti kondemnatorne naravi jer se potražuje naknada štete koja je nastala neopravdanim raspolaganjem stvari koja predstavlja bračnu stečevinu a zbog čega je tužitelju nastala šteta te koja visina se može utvrditi tek procjenom vrijednosti predmetne nekretnine.

5. I i II tužena su na istom ročištu u cijelosti ostale kod argumentacije odgovora na tužbu te i istakle da tužbu smatraju tehnički neurednom, i to iz razloga obrazloženih u odgovoru na tužbu. Narativno ukazivanje na ročištu na koga je tužitelj mislio kada je podnosio tužbu predstavlja isključenje jedne od tuženice, pa je to nerazumljivo učinjeno povlačenje tužbe u odnosu na jednu od tuženica, na što I i II tužena ne pristaju i traže da sud meritorno odluči o izvorno postavljenim tužbenim zahtjevima, kao i povlačenju tužbenog zahtjeva.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o dosmrtnom uzdržavanju zaključen između Štefanije Mikić i Suzane Neruda 8. studenog 2006., izvadak iz zemljišne knjige zk.ul.br. 2576 k.o. Požega, kaznenu prijavu (strana lista 15-5), priloženu sudsku praksu, zapisnik o saslušanju svjedoka Petranović Ane na licu mjesta na adresi svjedoka od 10. travnja 2025., optužnicu ODO u Požegi broj KO-DO-113/24-1 od 16. listopada 2024., medicinsku dokumentaciju (strana lista 161-4 do 179-4), presudu OSPŽ broj K-103/22-26 od 1. listopada 2025. i ostale priloge i podneske spisu. Nadalje je sud saslušao svjedoke Ambroša Zadru, Zlatka Jaroša, Đuku Pelcla, Milku Kiš, Teu Bandić, Vinka Nerudu (sin tužitelja), Petranović Anu, zamolbenim putem kod OGS Zagreb svjedoka Ankicu Musil, te tužitelja Vinka Nerudu i I tuženu Suzanu Neruda.

6.1. Sud je tijekom postupka odbio dokazni prijedlog I. tužene sa glavne rasprave održane 5.4.2024. i ponovljen na glavnoj raspravi održanoj 19.9.2025. za saslušanjem svjedoka Alke Redžić i Pranjic Zvonka kao i dokazni prijedlog tuženika iz podneska od 11.5.2026. za priklapanjem spisa ovoga suda br. P 262/2013 radi ocjene vjerodostojnosti iskaza I. tužene i svjedoka u ovom postupku, obzirom su dokazni prijedlozi izneseni nakon zaključenja prethodnog postupka a nisu dokazali da bez svoje krivnje nisu mogli predložiti dokaze u ranijoj fazi postupka, te bi isto vodilo bespotrebnom odugovlačenju postupka obzirom u kojoj fazi postupka su predloženi.

7. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka sud nalazi tužbeni zahtjev, te eventualno postavljene tužbene zahtjeve neosnovanima.

8. Predmet spora je utvrđenje bračne stečevine, ništetnost ugovora, pobojnost ugovora i isplata, te prijedlog da se na nekretnini koja je predmet postupka odredi zabilježba spora.

8.1. Tužitelj je postavio tri tužbena zahtjeva sukladno odredbi čl. 188. ZPP-a i to utvrđenje bračne stečevine tužitelja i I. tužene na nekretnini upisanoj u zk.ul.br. 2576 k.o. Požega (u naravi stan) svatko u $\frac{1}{2}$ dijela, utvrđenje ništetnost ugovora o kupoprodaji zaključenog između I. i II. tužene na predmetnom stanu i utvrđenje prava suvlasništva na stanu u korist tužitelja u $\frac{1}{2}$ dijela i II. tužene u $\frac{1}{2}$ dijela, odnosno podredno tužbeni zahtjev koji se od prvog tužbenog zahtjeva razlikuje po tome što umjesto ništetnosti ugovora predlaže pobijanje ugovora o kupoprodaji zaključenog između I i II tužene, te u konačnici daljnji tužbeni zahtjev na naknadu štete tužitelju od strane I tužene.

9. U odnosu na prijedlog tužitelja za zabilježbom spora sud je donio rješenje br. P Ob 74/2021-10 od 6. listopada 2022. kojim je odredio zabilježbu spora na nekretnini koja je predmet postupka.

10. U postupku nije sporno da su I. tužena i njezina sada pokojna majka Štefanija Mikić r. Tunić dana 08. studenog 2006. godine sklopile Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju, potvrđen od strane Općinskog suda u Požegi, broj: R-II 66/06, dana 08. studenog 2006. godine, temeljem kojeg je I. tužena stekla pravo vlasništva posebnog dijela nekretnine upisane pri Općinskom sudu u Požegi upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega kao E-2 (povezano sa $\frac{1}{2}$ suvlasničkog dijela cijele nekretnine) u naravi kat kuće sagrađen na kč.br.1399 koji se sastoji od: sobe-dnevni

boravak od 27,06 m², sobe od 30,98 m², sobe od 26,90m², sobe od 14,97 m², predprostora od 5,89 m², WC-a od 2,20 m², izbe od 4,70 m², kuhinje od 6,18 m², blagovaonice od 13,28 m², kupaonice od 6,97 m², balkona od 8,08 m², zajedno sa podrumskim dijelom koji se sastoji od drvarnice - spremišta od 12,47 m² i praonice od 12,38 m².

10.1. Nije sporno da je I. tužena prodala stan II. tuženoj temeljem ugovora o kupoprodaji od 10. studenog 2021. i da je II. tužena Smiljanić Irena upisana kao vlasnica stana u zemljišne knjige.

11. I. i II. tužena u cijelosti osporavaju sva tri zahtjeva postavljena u tužbi.

12. U odnosu na zahtjev tužitelja da se utvrdi da je stan koji je predmet postupka bračna stečevina tužitelja i I. tužene sud ne nalazi ovaj zahtjev osnovanim.

13. Za procjenu i podjelu bračne stečevine mjerodavan je onaj zakon koji je vrijedio u trenutku stjecanja te imovine. Budući da je nekretnina stečena 2006. godine, njezin se status i podjela procjenjuju prema Obiteljskom zakonu iz 2003. prema kojemu je bračna stečevina imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine (čl.248). Na isti način bračnu stečevinu regulira i čl. 36. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj: 103/15, 98/19,47/20, 49/23 i 156/23).

13.1. Obiteljski zakon poznaje osim bračne stečevine i vlastitu imovinu. Osim imovine koju bračni drugovi imaju u trenutku sklapanja braka, u vlastitu se imovinu ubraja i sva imovina koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice na osnovi različitoj od rada (primjerice, nasljeđivanjem ili darovanjem)

13.2. Imovina stečena temeljem ugovora o dosmrtnom uzdržavanju ulazi u bračnu stečevinu ako je ugovor sklopljen i obveza uzdržavanja izvršavana za vrijeme trajanja bračne zajednice, dakle ako je stečena davanjem uzdržavanja primatelju uzdržavanja, odnosno radom ili prihodima od rada bračnih drugova. Pritom je sporno pitanje što kada je samo jedan od bračnih drugova ugovorna strana takvog ugovora i tko je ispunjavao obveze iz ugovora. Stoga je sud na okolnosti davanja uzdržavanja te namjere s kojom je zaključen ugovor o dosmrtnom uzdržavanju i tko se prihvatio izvršavanja obveze iz ugovora, izveo dokaz saslušanjem svjedoka i stranaka osobno.

14. Iz iskaza svjedoka koje je predložio tužitelj Ambroža Zadre i Zlatka Jaroša proizlazi da su brigu o majci I. tužene Štefaniji Mikić vodili oboje, tužitelj i I. tužena. Iskazali su da je tužitelj njoj pripremao drva za zimu i da joj je nosio ručak. Zlatko Jaroš je iskazao da je jednom i bio kod majke I. tužene i ona mu je rekla tom prilikom da je Vinko dobar i da će im zato sve ostaviti. Iskazao je i da je Štefanija Mikić je bila pokretna, ali obzirom na stepenice u njenoj kući, fizičke poslove je obavljao Vinko. Svako dopodne je bio kod nje preko radnog tjedna i koliko je njemu poznato, ova briga je trajala godinama, naročito neposredno prije njenog smještanja u bolnicu na Strmcu. Nije znao koje poslove je obavljala I. tužena za svoju majku jer je u dopodnevni sati to obavljao tužitelj obzirom je I. tužena radila, za popodneve sate nije znao.

15. Svjedok Vinko Neruda, sin tužitelja i I. tužene je iskazao da su svi u obitelji sudjelovali u pomaganju baki Štefaniji Mikić. On joj je svaki dan nosio hranu iz staračkog doma, ovisno koja je bio smjena u školi, kosio je kod bake, čistio, a vozio ju

je i kod doktora u Osijek, nekad je vozio i njegov tata. Poznato mu je da je zaključen ugovor između mame i bake a prethodno je baka pitala njegovog oca i majku hoće li se brinuti o njoj, cijepati drva, nabavljati drva i slično. Otac i on su cijepali drva, a on je ložio vatru baki ako bi došao ujutro, nekada je njegov otac a nekada i majka kad bi došla pod pauzom. Poznato mu je da su taj ugovor zaključili mama i baka. U to vrijeme je kod kuće kuhala majka ali baki su nosili hranu iz staračkog doma. Na pitanje je odgovorio da je u zavadi sa majkom i vodi sudski postupak s njom jer mu je ukrala životnu uštedevinu i pokušala uništiti brak.

16. Svjedok Đuka Pelcl iskazao je da je prijatelj tužitelja preko 20 godina i da zajedno vode udrugu "Zajednica tehničke kulture" te da mu je poznato da je tužitelj dovozio drva za ogrjev Štefaniji Mikić i da je upravo on na zamolbu tužitelja par puta godišnje kosio travu kod njegove punice, jednom i njegov sin. Iskazao je da ju je Vinko vozio kad je trebalo, da joj je vozi boce za plin i da je Štefanija Mikić hvalila tužitelja da se brine o njoj.

17. S druge strane svjedoci predloženi od strane I. tužene i to Milka Kiš i kćerka I. tužene Tea Bandić, iskazale su da je I. tužena vodila brigu o svojoj majci, a tužitelj da nije. Milka Kiš koja je pazila na Štefaniju Mikić oko tri mjeseca 2012. dok je ona bila nepokretna u krevetu, ona ju je hranila i pazila, mijenjala pelene, sve dok nije otišla na Strmac, a plaćala ju je kćerka Suzana Neruda. Kćerka Suzana je majci za vrijeme pauze donosila hranu i ručak nakon posla, a Suzana je i pripremala hranu. Iskazala je da ona u ta dva-tri mjeseca nije vidjela tužitelja da bi ikada došao kod Štefanije. Gospođa Štefanija je bila pri svijesti, sve je znala, govorila joj je da njena kćerka Suzana ne živi dobro s mužem, da ju muž zlostavlja i da ona kuću ostavlja svojoj kćerki Suzani da bi ju osigurala za budućnost. Štefanija ima još jednu kćerku koja nije dolazila majci niti ju je zvala telefonom.

17.1. Tea Bandić iskazala je da joj je I. tužena majka a tužitelj očuh i da joj je poznato da se njena majka brinula o svojoj majci Štefaniji Mikić, da je angažirala ženu koja brine o baki dok je ona na poslu, da je njena majka brinula o svojoj majci i da je dolazila pod pauzom i poslije posla, da je donosila hranu i presvlačila ju. Hranu je nekad sama skuhala, a nekad je kupila. Žena koja je dolazila baki je bila tamo otprilike 3 mjeseca 2012. godine, radilo se o kraju 2012. godine. Poznato joj je da je njena majka zaključila ugovor s bakom kojim joj baka sve ostavlja zbog loših odnosa sa svojom drugom kćerkom. Svjedokinja je dolazila u posjetu majci preko školskih praznika jer živi u Vukovaru a čule su se preko telefona, posjećivala je i baku. Iskazala je da zna da tužitelj nije vodio brigu o njenoj baki. Njena mama je vodila brigu o baki i za vrijeme prije nego što je ostala nepokretna i kada je angažirala ženu da joj dolazi. Na pitanje kako je tužitelj doprinio u vlastitom kućanstvu i kako u bakinom kućanstvu iskazala je da nije doprinio nikako, da je čekao da sve mama napravi i samo pitao kad će ručak.

17.2. Petrinović Ana je iskazala da je bila prijateljica sa Mikić Štefanijom, dolazila joj je u kuću a zajedno su i radile tako da su se poznavale sigurno 20 godina. Poznato joj je da je brigu o njoj vodila kćerka Suzana Neruda. Suzana je sve radila, donosila je u kuću sve što je trebalo, kuhala joj je. Nikada nije vidjela u kući Štefanije Mikić gospodina Vinka Nerudu. Ne zna u kakvim su odnosima bili Vinko i Suzana u braku. Štefanija Mikić je imala još jednu kćerku koja je živjela u Rijeci, misli da se zove

Snježana i poznato joj je da se Štefanija i Snježana nisu dobro slagale, da Snježana nije uopće dolazila. Osim Suzane nitko drugi nije služio Štefaniju.

17.3. Svjedok Ankica Musil, liječnik obiteljske medicine, iskazala je da je Štefanija Mikić bila njezin pacijent. Zna da se o Štefaniji brinula njezina kćerka Suzana Neruda u zadnjim mjesecima od kada je Štefanija Mikić prestala biti samostalna u smislu izlaženja iz kuće, obavljala joj je kupovine i slično, donosila obroke, dok je unutar kuće ista bila relativno samostalna. Iskazala je da ima dojam da se tužena oduvijek brinula o njoj.

18. Tužitelj Vinko Neruda je iskazao da ugovor o dosmrtnom uzdržavanju zaključila pokojna Štefanija Mikić sa Suzanom Neruda s kojom je bio u braku i bio je prisutan na sudu kod potvrde ugovora. Kad ga se pita zašto on nije bio stranaka predmetnog ugovora iskazao je da su Suzana Neruda i on zajednički živjeli, dakle ugovor je zaključen s namjerom da i on sudjeluje u izvršenju istoga jer je tada bio u mirovini i imao je vremena. Njega je sudac prilikom ovjere ugovora pitao da li će se ja brinuti oko Štefanije i on je rekao da hoće. Predmetni ugovor je zaključen zato što je Štefanija imala i drugu kćer koja je živjela u Rijeci pa da se izbjegne da ona stekne vlasništvo na ovom stanu, zaključen je ugovor sa Suzanom. I da se Štefaniji osigura normalan život. Štefanija je 2006. godine kada je zaključen ugovor bila sposobna sama za život, u to vrijeme se mogla kretati npr. otići do pijaca i nazad ali nije mogla obavljati teže fizičke poslove kao npr. priprema ogrijeva jer se grijala na drva, a živjela je na katu pa je to trebalo donijeti i sl. Muž pokojne Štefanije je umro 2005. godine i do tada su oni dolazili njima u posjedu i obrnuto i Štefanija nije trebala neku posebnu pomoć, a onda je 2006. godine zaključen ugovor s njom da joj se osigura ono što je do tada pružao suprug u smislu pomoći. Tako do zaključenja predmetnog ugovora nije bilo potrebe za pružanjem nekakve pomoći jer je sve obavljao suprug pokojne Štefanije. Predmet ugovora je bio osigurati hranu Štefaniji, uzdržavanje i rješavanje tehničkih problema poput kositi dvorište npr. curio je krov pa je trebalo promijeniti letve i crijep što je on učinio i općenito poslovi koji su zahtijevali fizički rad, npr. stavio je prozor na "fajerman". U početku je Štefanija kuhala sama, kasnije joj je Suzana kuhala a on je vozio ručak Štefaniji da bi konačno u domu za starije osobe u Požegi uplaćivali ručak za Štefaniju, koji bi joj nosio on ili sin. Iz zajedničkih sredstava su plaćali ovu hranu. On i sin su išli sjeći drva u šumu u Batrini koja je bila vlasništvo njegove punice i ta drva dovozili u Požegu u Županijsku ulicu i kada bi ih drvorezač izrezao i bacio u podrum on i sin su ta drva cijepali i nosili punici, ona je ložila kamin i punili su kištru, otprilike 2 košara drva. Donosio je lijekove Štefaniji kada je to bilo potrebno, vozio je njevoj liječnici opće prakse dr. Musil koja je ujedno bila obiteljska liječnica, a vozio ju je okulisti u Osijek jedno šest puta, te naveo niz situacija u kojima ju je vozio gdje treba, par puta je išla s njima i na more. Sve ovo je činio jer se obavezao da će se brinuti o Štefaniji i pomoći joj da dostojanstveno živi. Kad ga se pita da li je ugovor proveden u zemljišnoj knjizi iskazao je da misli da je odmah proveden, a on nije pokrenuo ovaj postupak kad je ugovor proveden u zemljišnoj knjizi i vlasništvo u cijelosti upisano na I. tuženu jer je smatrao da obzirom da žive zajedno da je to sve u redu i plan je bio da se donji dio kuće otkupi od sestrične I. tužene i da se napravi hostel. Potkraj 2012. je dolazila medicinska sestra Gagić Ana koju je pronašla i angažirala Suzana, dakle prije nego što je Štefanija otišla na Strmac, dolazila bi oko 8h ujutro kada oni nalože i boravila par sati sa Štefanijom. Tu su med. sestru plaćali tjedno nekad on nekad Suzana. Ona je dolazila najduže mjesec i pol dana možda dva. Sahranu pokojne Štefanije su platili on I. tužena zajedno.

19.1. tužena Suzana Neruda iskazala je da se za Vinka Nerudu udala 1991. godine a pobjegla je od njega 15.9.2021. a razveli su se u 2023. godini jer je postupak razvoda trajao oko dvije godine. Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju je zaključila sa mamom zato što se majka bojala sestre, naime njena sestra je sa devetnaest godina otišla studirati u Rijeku nije završila fakultet i tu je došlo do nesuglasica s roditeljima i prekinula je svaki kontakt s obitelji, nije komunicirala s roditeljima od tada je bila dva puta u Požegi i to jednom za života oca koji je umro 24.12. 2005. i jednom nakon toga. Međutim stvarala je probleme mami, prijetila joj je iza ostavinske rasprave i mama se bojala sestre. To je razlog zašto je njena majka s njom zaključila ugovor o dosmrtnom uzdržavanju. Namjera im je bila isključivo da se nju zaštiti od sestre. I. tužena je majci oduvijek bila na raspolaganju tako da je obveze iz ugovora o dosmrtnom uzdržavanju ionako ispunjavala. U trenutku zaključenja ugovora bila je u braku s Vinkom Nerudom. Nikako namjera nje i njene majke nije bila da njen suprug bude ugovorna strana ugovora jer se on loše ponašao prema njenoj majci i prema njoj. On nije pomagao njenoj majci, a sitne popravke koje spominje je popravljao Zvonko Pranjić, njen kolega i kolega njenog oca. Namjera zaključenja ugovora je bila prvenstveno da majka I. tuženu osigura tako da joj ostavi nekretninu u vlasništvu. To je rekla i njenim prijateljicama Petranović Ani i Milki Kiš da se njen suprug loše ponašao prema I. tuženoj i da želi da iza sebe ostavi njoj krov nad glavom ako bude trebalo. Mama i ona su zaključile ugovor o dosmrtnom uzdržavanju jer nisu htjele zaključiti ugovor o darovanju kako njena sestra ne bi imala pravo na nužni dio, dakle da se izbjegne sud s njenom sestrom. Na pitanje tko je trebao sudjelovati u izvršavanju ugovora, koja je bila volja ugovornih strana odgovorila je da je namjera bila da isključivo ona obavlja obveze iz tog ugovora. Njen suprug se ni na koji način nije prihvatio izvršavanju obveza iz ugovora, on niti u njihovoj kući nije obavljao niti jedan posto poslova, niti kod njene majke, jedino mu je bilo da ponizi njenu majku. Krov koji je spominjao odnosno krovni prozor je naručila njena majka i platila ga, a ugradio ga je čovjek koji je inače pomagao majci oko drva, imenom Davor. Isto tako njen bivši suprug nije nikada promijenio krov i letve kako je naveo već je to zadnji put učinio njen otac 1987. godine i od tada nikada nitko. Njen suprug je bio prisutan prilikom potvrde ugovora na sudu ali to je bilo zato što je on nju pratio u svim situacijama, donosio odluke umjesto nje i na neki način je to forsirao da bude prisutan, kad kaže pratio, kaže da je to radio jer je htio kontrolirati svaku situaciju, misli to u negativnom smislu. Namjera nje i majke nije bila da njen tada suprug bude ugovorna strana ugovora odnosno da sudjeluje u izvršavanju ugovora, to bio isključivo ugovor između njih dvije da je se zaštiti od njene sestre i da ona dobije krov nad glavom. Njena je ideja bila i njene majke zaključiti ovakav ugovor kojem bi isključili sestru u nužnom dijelu. Iskazala je nadalje da je ona je isključivo vodila brigu i o ocu kad se razbolio. Kada je tata umro mama nije trebala nekakvu posebnu pomoć već je vodila brigu o sebi sama. Njena majka je nakon smrti oca iz doma za starije osobe u Požegi bila preplaćena za ručak i sama je plaćala ovu uslugu jer je imala dobru mirovinu. Ona je ponekad nosila hranu majci iz doma, a ponekad i čovjek koji je pomagao imena Davor koji je vodio brigu i oko drva. Nije točno da je njen suprug vodio brigu oko drva i nije točno da je on nosio hranu iz doma za starije osobe, on se tamo nikada nije ni pojavio. Njena majka je drva naručivala od čovjeka iz Novog Sela od kojeg je prije toga naručivao njen otac, i kada bi drvorezač izrezao, drva je cijepao i nosio Davor. Iskazala je da je njen suprug invalid otkad su se upoznali, jer je imao prometnu nezgodu, imao je problema s nogom, štap je koristio povremeno, tako da se nije mogao popeti na krov, a uz stepenice se penje tako da se oslanja o zid ili drži za rukohvat. Osoba imena Ana Gagić koju je tužitelj spomenuo u iskazu ne postoji, takva

osoba nije dolazila kod njene majke, već je kod moje majka dolazila Milka Kiš. Medicinsku sestru je plaćala ona sa novcima koje bi joj davala mama od svoje mirovine. Sahrana je plaćena sredstvima koje je njena majka pripremila za tu svrhu, a ujedno je iza majke ostala ušteđevina od 30.000,00kn koju je njen bivši suprug uzeo kako bi stavio na štednju, ali je stavio na svoje ime. Na pitanje kako da sud cijeni iskaze nje i njenog supruga koji su dijametralno suprotni a koji su vezani za svakodnevno življenje njezine majke iskazala je da od svega što je izrekao njen bivši suprug niti jedna tvrdnja nije istinita i od prve do zadnje tvrdnje je slagao. U zadnjih 35 godina ono što doživljava od supruga je laganje, manipuliranje i zlostavljanje kako prema njoj, a tako se ponašao i prema njenoj majci i prema njihovoj kćerki. Nije točno niti da je njen bivši suprug novčano pomagao njenoj majci, jer je njena majka imala mirovinu 2.950,00 kuna a u to vrijeme je plaća I tužene iznosila 3.800,00 kn dok je njen suprug imao mirovinu 2.000,00 kuna.

20. Iz ovako provedenog dokaznog postupka sud je utvrdio da svjedoci koje je predložio tužitelj iskazuju da je tužitelj vodio brigu o majci I. tužene, odnosno iz iskaza Ambroža Zadre i Zlatka Jaroša proizlazi da su brigu o majci I tužene Štefaniji Mikić vodili oboje, tužitelj i I. tužena, a iz iskaza svjedoka Vinka Nerude (sina tužitelja i I. tužene) da su svi vodili brigu o njegovoj baki. Iz iskaza svjedoka koje je predložila I. tužena proizlazi da je samo ona vodila brigu o svojoj majci. Svi predloženi svjedoci su ili u prijateljskim ili rodbinskim odnosima sa strankama koje su ih predložile, osim Ankice Musil koja je nepristrana kao obiteljska liječnica opće prakse, odnosno Milka Kiš je vodila brigu o Štefaniji Mikić nekoliko mjeseci.

21. Nesporno je da je Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju zaključila je samo I. tužena sa svojom majkom, ne i tužitelj, ali to je bilo za vrijeme trajanja njihove bračne zajednice, u kojem slučaju bi se moglo smatrati da imovina stečena temeljem ugovora o dosmrtnom uzdržavanju predstavlja bračnu stečevinu, ukoliko je to bila namjera s kojom je ugovor zaključen i ukoliko su se oba bračna druga prihvatila obveze uzdržavanja. Međutim, sud poklanja vjeru I. tuženoj da je stvarna namjera nje i njezine majke bila da sklope ugovor o darovanju i da su sklapanjem ugovora o dosmrtnom uzdržavanju samo prikrijele ugovor o darovanju. U postupku je I. tužena iskazala da su ona i njezina majka zaključile ugovor o dosmrtnom uzdržavanju kako bi izbjegle ugovor o darovanju koji bi u tom slučaju mogla pobijati sestra I. tužene, s kojom njezina majka nije bila u dobrim odnosima. Navedeno je potvrdio i sam tužitelj u svom iskazu koji je naveo da je predmetni ugovor zaključen zato što je Štefanija imala i drugu kćer koja je živjela u Rijeci pa da se izbjegne da ona stekne vlasništvo na ovom stanu, zaključen je ugovor sa Suzanom. Da I. tužena ima sestru Snježanu s kojom njihova pokojna majka nije bila u dobrim odnosima potvrdili su u svjedoci Milka Kiš, Petrinović Ana i Ankica Musil. Stoga sud smatra da namjera ugovornih stranaka nije bila da tužitelj bude ugovorna strana niti da se prihvati obaveza iz ugovora.

21.1. Okolnost koju su tužitelj i svjedoci na strani tužitelja naveli da je tužitelj pomagao Štefaniji Mikić na način da je pribavljao drva za ogrjev, donosio joj ručak i slično, ukoliko bi sud i prihvatio ove iskaze istinitima, sud ne smatra da su radnje koje predstavljaju pružanje uzdržavanja temeljem obveza preuzetih iz ugovora, već pružanjem fizičke i emocionalne skrbi starijim članovima obitelji. U prilog navedenom ide i okolnost da je sin tužitelja i I. tužene Vinko Neruda iskazao da je i on pomagao baki kad je trebalo pri čemu nesporno nije bio ugovorna strana ugovora o dosmrtnom uzdržavanju niti je preuzeo obveze iz ugovora, dakle ne smatra da je pružao uzdržavanje baki. Iskaz

navedenog svjedoka da je njegov otac pomagao baki sud cijeni kroz okolnost da je svjedok u zavadi sa majkom.

21.2. Obiteljski zakon propisuje da su djeca zakonski dužna skrbiti i brinuti se o svojim starim, nemoćnim i bolesnim roditeljima, te im pokazivati poštovanje, pomagati im u kućanstvu te pokazivati obzir prema svim članovima obitelji, što ne isključuje i ostale članove obitelji, kao što je na primjer zet. Stoga nije svaka radnja pružanja pomoći i brige starijim osobama usmjerena na ispunjenje ugovorne obveze, tako i radnje tužitelja kao zeta pokojne Štefanije Mikić sud nalazi njegovom dobrom voljom, odnosno postupanjem "dobrog zeta". Pri tome I. tužena i svjedoci Milka Kiš i Tea Bandić osporavaju da bi on vodio bilo kakvu brigu o punici. Sud je nadalje u dokaznom postupku utvrdio da je majka I. tužene iz vlastitih sredstava podmirivala svoje potrebe i osigurala troškove pogreba.

21.3. Tužitelj i I tužena jesu bili u braku 2006.godine ali iz iskaza I tužene i njezine kćerke Tee Bandić, bračni odnosi su oduvijek bili poremećeni, a to potvrđuju dokazi priloženi u spisu i to medicinska dokumentacija za I tuženu kao i presuda ovoga suda br. K 103/2022 od 1. listopada 2025. kojom je Vinko Neruda, tužitelj u ovom postupku proglašen krivim za kazneno djelo nasilje u obitelji iz čl. 179.a.KZ/11 na štetu Suzane Neruda. Iako se u navedenoj presudi navodi inkriminirano razdoblje od 2015. do 2021., u svom iskazu je Suzana Neruda iskazala kako zlostavljanje od strane njezinog supruga traje 35 godina. Navedeno ide u prilog iskazu Milke Kiš kojoj je Štefanija Mikić rekla da njena kćerka ne živi dobro s mužem, da ju on zlostavlja i da ona kuću ostavlja svojoj kćerki Suzani kako bi joj osigurala budućnost. Svjedok Petranović Ana potvrdila je da osim Suzane nitko nije služio Štefaniju i da nikada u nje nije vidjela Vinka Nerudu u kući njegove punice.

21.4. Ugovorne stranke su zaključile su ugovor kojim predaja imovine u vlasništvo stjecatelja prelazi odmah, što upućuje na namjeru sklapanja ugovora bliskog ugovoru o darovanju obzirom na trenutak stjecanja imovine, što ide u prilog navodima I. tužene da je prava namjera stranaka bila sklopiti ugovor o darovanju, a ne pružanje uzdržavanja majci, jer je I. tužena ionako brinula o majci cijelo vrijeme. Ove okolnosti sud nalazi relevantnim za ocjenjivanje volje I. tužene i njezine majke na sklapanje ugovora isključivo sa njenom kćerkom, kako radi tužitelja tako i radi sestre I. tužene i da da je njihova stvarna namjera bila da sklapanjem ugovora o dosmrtnom uzdržavanju prikriju ugovor o darovanju. Ako prividan ugovor skriva neki drugi, stvarni ugovor, taj skriveni ugovor vrijedi ako su ispunjeni svi zakonski uvjeti za njegovu valjanost (čl.285.st.2. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22, 155/23)

22. Stoga imovina stečena navedenim ugovorom o dosmrtnom uzdržavanju ne predstavlja bračnu stečevinu, obzirom se radi o imovini koja ne potječe od rada bračnih drugova niti iz tako stečene imovine, jer namjera s kojom je ugovor zaključen nije bila da se oba bračna druga prihvate obveza iz ugovora, štoviše, namjera ugovornih strana je bila sklapanje ugovora o darovanju između majke i kćeri, pri čemu je majka I. tužene iz vlastitih sredstava podmirivala svoje potrebe, a odnosi bračnih drugova u braku su bili već tad poremećeni.

23. U skladu s navedenim sud ne nalazi osnovanim tužbeni zahtjev postavljen u točki I tužbenog zahtjeva i točki I eventualno postavljenog tužbenog zahtjeva za utvrđenjem

bračne stečevine na stanu opisanom u izreci presude u korist tužitelja i I. tužene, svatko u 1/2 suvlasnička dijela.

24. U odnosu na točku II tužbenog zahtjeva kojom se traži utvrđenje ništetnim Ugovora o kupoprodaji nekretnine između Suzane Neruda i Irene Smiljanić sklopljenog dana 10. studenog 2021. godine i ovjeren od strane javnog bilježnika Bore Arambašića, broj ovjere: OV-7579/2021 od dana 10. studenog 2021. godine, sud nalazi tužbeni zahtjev neosnovanim.

24.1. Tužitelj traži utvrđenje ništetnim Ugovora o kupoprodaji nekretnine između Suzane Neruda i Irene Smiljanić sklopljenog dana 10. studenog 2021. odnosu na 1/2 dijela posebnog dijela nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega koji je u suvlasništvu Vinka Nerude, no sud je prethodno utvrdio neosnovanim zahtjev tužitelja za utvrđenjem da nekretnina predstavlja bračnu stečevinu tužitelja u 1/2 dijela nekretnine, dakle tužbeni zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti ugovora se nastavlja na tužbeni zahtjev za utvrđenjem bračne stečevine koji je odbijen kao neosnovan.

24.2. Odredbom čl. 322. Zakona o obveznim odnosima određeno je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

24.3. Sud ne nalazi niti da je predmetni ugovor protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, čime ne nalazi osnovanim tužbeni zahtjev na utvrđenje njegove ništetnosti.

25. U odnosu na točku II eventualno postavljenog tužbenog zahtjeva kojom se traži poništenje Ugovora o kupoprodaji nekretnine između Suzane Neruda i Irene Smiljanić sklopljenog dana 10. studenog 2021. godine i ovjeren od strane javnog bilježnika Bore Arambašića, broj ovjere: OV-7579/2021 od dana 10. studenog 2021. godine u odnosu na 1/2 dijela posebnog dijela nekretnine upisane u zemljišnim knjigama koje se vode pri Općinskom sudu u Požegi upisane u zk.ul.br. 2576, k.č.br. 1399, k.o. Požega koji je u suvlasništvu Vinka Nerude, sud nalazi i ovaj tužbeni zahtjev neosnovanim, prije svega jer je prethodno utvrdio neosnovanim zahtjev tužitelja za utvrđenjem da nekretnina predstavlja bračnu stečevinu tužitelja u 1/2 dijela nekretnine, dakle tužbeni zahtjev tužitelja na pobijanje ugovora se nastavlja na tužbeni zahtjev za utvrđenjem bračne stečevine.

25.1. Time otpada razlog kojim se tužitelj poziva na ništetnost ugovora jer da II-tužena u trenutku sklapanja pobijanog ugovora nije bila poštena stjecatelj jer je trebala znati da se radi o imovini koja je bračna stečevina kao i navod da su kod tužene postojale mane volje, bitna zabluda, u koju je ista dovedena postupanjem I-tužene kada je II-tuženoj predočila da prijeporna nekretnina ne predstavlja bračnu stečevinu već njezinu vlastitu imovinu, obzirom je sud utvrdio da nekretnina ne predstavlja bračnu stečevinu.

25.2. Sud ne nalazi niti da su ispunjene druge pretpostavke za pobojnost ugovora. Odredbom čl. 330. Zakona o obveznim odnosima propisano je da je ugovor pobojan kad ga je sklopila strana ograničeno poslovno sposobna, kad je pri njegovu sklapanju bilo mana volje te kad je to ovim Zakonom ili posebnim propisom određeno.

25.3. Poništavnje (pobijanje) ugovora zbog bitne zablude može zahtijevati samo strana koja je u zabludi (čl.280 Zakona o obveznim odnosima), a tužitelj nije bio stranka u predmetnom ugovoru, pa stoga ne može biti aktivno legitimiran i tražiti poništavanje predmetnog ugovora o kupoprodaji nekretnina. Osim toga, II. tužena nije mogla biti u dovedena u bitnu zabludu jer je u zemljišnim knjigama upravo I. tužena bila upisana kao (samo)vlasnica, a smatra se da zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično stanje, pa pošteni stjecatelj koji se pouzdao u nju uživa potpunu pravnu zaštitu. Da je II. tužena pošteni stjecatelj proizlazi iz okolnosti da je pravo vlasništva stekla postupajući s povjerenjem u zemljišne knjige. Iz istog razloga nije mogla biti dovedena u zabludu postupanjem I tužene kada joj je predočila da nekretnina ne predstavlja bračnu stečevinu iz razloga što je postupala s povjerenjem u zemljišne knjige. U konkretnoj pravnoj stvari od upisa prednika do upisa II. tužene je prošlo više od tri godine obzirom je I. tužena upisana kao vlasnica 2006. godine, a kupoprodajni ugovor je zaključen 2021. godine čime je sukladno načelu povjerenja u zemljišne knjige protekao strogi zakonski rok za podnošenje brisovne tužbe, a II. tužena i zbog protoka niza godina nije imala razloga ne povjerovati u podatke iz javne evidencije.

26. Nadalje, tužitelj navodi da ukoliko sud utvrdi kako pobijani ugovor nije niti ništetan niti pobojan, s obzirom da prijeporna nekretnina predstavlja bračnu stečevinu temeljem ranije navedenog, a tužitelj nije dao pisanu, niti kakvu drugu suglasnost za otuđenje navedene nekretnine, tužitelj smatra kako temeljem čl. 37. st. 3. Obiteljskog zakona ("Narodne novine", broj: 103/15, 98/19) ima pravo na naknadu štete od strane I tužene, a čiji iznos će se utvrditi nakon što se provede postupak procjene prijeporne nekretnine od strane ovlaštenog sudskog vještaka, a sve radi toga što je kupoprodajna cijena iz pobijanog ugovora suviše nisko određena zbog okolnosti navedenih u točki 5. ove tužbe.

26.1. Niti s ove osnove sud ne nalazi tužbeni zahtjev osnovanim, jer se ponovno tužbeni zahtjev temelji na pretpostavci da je nekretnina bračna stečevina i da je time raspolaganje I. tužene u suvlasničkom dijelu tužitelja neopravdano i da mu je time nastala šteta. Stoga sud nalazi provođenje građevinskog vještačenja nepotrebnim, a tužbeni zahtjev neosnovanim.

27. Odluka o trošku se temelji na čl. 154 st. 1 i čl. 155 ZPP-a, prema vrijednosti predmeta spora, sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

27.1. I. tuženoj je priznat trošak zastupanja po punomoćniku i to za sastava odgovora na tužbu u iznosu od 500,00 eura, sastav podneska od 19.7.2025. i od 4.5.2026. u iznosu od 500,00 eura za svaki, zastupanje na ročištu odgođenom prije raspravljanja 8.6.2022. u iznosu od 100,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 24.1.2023. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 21.9.2023 u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 5.4.2024. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu odgođenom prije raspravljanja 25.9.2024. u iznosu od 100,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 10.4.2025. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 19.9.2025. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu odgođenom prije raspravljanja 2.12.2025. u iznosu od 100,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 17.3.2026. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 20.5.2026. u iznosu od 500,00 eura, što ukupno iznosi 5.300,00 eura što uz obračunat PDV od 25% iznosi 6.625,00 eura.

27.2. II. tuženoj je priznat trošak trošak zastupanja po punomoćniku i to za sastava odgovora na tužbu u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu odgođenom prije raspravljanja 8.6.2022. u iznosu od 100,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 24.1.2023. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 21.9.2023 u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 5.4.2024. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu odgođenom prije raspravljanja 25.9.2024. u iznosu od 100,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 10.4.2025. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 19.9.2025. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu odgođenom prije raspravljanja 2.12.2025. u iznosu od 100,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 17.3.2026. u iznosu od 500,00 eura, zastupanje na ročištu održanom 20.5.2026. u iznosu od 500,00 eura, i pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 eura što ukupno iznosi 4.400,00 eura.

28. Zbog svega iznesenog odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 6. srpnja 2026.

Sudac:
Anamarija Kovačević Turac

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tomislav Metiću, odvjetnik u Požegi
2. Domagoj Miličević, odvjetnik u Požegi
3. Ivan Dundović, odvjetnik u Požegi

Broj zapisa: **9-3088a-58a47**

Kontrolni broj: **00332-91562-16ec3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.